

Warszawa, 21 sierpnia 1933 r.

B 65d 29/33

URZĄD PATENTOWY

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 18208.

Kl. 81 c, 8.

Przedziałnia i Tkálnia Juty „Warta” Spółka Akcyjna
(Warszawa, Polska).

Sposób wykonywania worków z tkaniny z narożnikami, w których znajdują się zawory, zamykające się samoczynnie po napełnieniu poprzez nie worków.

Zgłoszono 29 kwietnia 1932 r.
Udzielono 28 marca 1933 r.

Znane są już worki papierowe, wykonane z pojedynczych rur papierowych, posiadające narożniki z zaworami, służącymi do napełniania worków. Worki takie można również opróżniać przez wspomniane zawory, wprowadzając do nich odpowiednie narzędzie cylindryczne. Tego rodzaju worki papierowe nie nadają się jednak do przechowywania i przewożenia materiałów sypkich o wyższym ciężarze gatunkowym, jak np. cementu, ponieważ worki papierowe mimo wykonania ich z kilku warstw podlegają kruszeniu się i łamaniu, wskutek czego w drodze pękają.

Przedmiotem niniejszego wynalazku jest sposób wykonywania worków z tkanin

wszelkiego rodzaju, jak np. z juty, które to worki są zaopatrzone w narożniki, w których znajdują się zawory, zamykające się samoczynnie po napełnieniu worków. Napełnienie to odbywa się zapomocą leju, którego otwór wylotowy jest przeprowadzony przez zawór narożny do wnętrza worka. Dolna część (spód) worka według wynalazku znajduje się podczas napełniania u góry, a otwór zamknięty zapomocą sznurka, u dołu. Po napełnieniu odwraca się worek, tak że część znajdująca się poprzednio u dołu stanowi górę, a część, zawierająca zawór, zamykający się pod wpływem działania materiału sypkiego, znajduje się u dołu. Worek taki posiada tę zaletę, że można go

bardzo łatwo opróżnić przez otwarcie zamknięcia sznurowego. Worki takie mogą być również opróżniane częściowo, poczem można je zamknąć, nie narażając materiału w nich zawartego na zepsucie się wskutek wpływów atmosferycznych.

Wynalazek polega na tem, że brzegi prostokątnego kawałka tkaniny np. jutowej, naciętego poprzecznie skośnie w dwóch miejscach w pobliżu linii, według której składa się tkaninę we dwoje, zakłada się do wnętrza, poczem zeszywa się brzeg boczny oraz brzeg przyszłego dna worka, pozostawiając ścianki zaworu niezeszyte. Zakładki górne natomiast zeszywa się oddzielnie, poczem przekłada się przez nie w równych odstępach sznurek, który, gdy jest ściągnięty i zawiązany, umożliwia zamknięcie worka.

Na rysunku uwidoczniło się przebieg sposobu postępowania według wynalazku oraz przedstawiono końcową postać worka.

Fig. 1 przedstawia prostokątny kawałek tkaniny w stanie rozłożonym, a w połowie w stanie złożonym, fig. 2 — ogólny widok boczny worka podczas napełniania go materiałem sypkim, fig. 3 — perspektywiczny widok narożnika worka, zawierającego zawór, a fig. 4 — perspektywiczny widok całego worka w stanie otwartym.

Worek według wynalazku wykonywa się z prostokątnego kawałka płótna lub innej tkaniny (np. jutowej) 1, który nacina się w pobliżu linii $a-b$ składania na dwie części, według skośnych linii 2, 2'. Brzegi 3, 5, 6 zakłada się do środka, przyczem część 4 brzegu, znajdująca się między nacięciami 2, 2' po założeniu jej do środka w położenie 4', stanowi zawór. Po założeniu brzegów 3, 5 i 6, które znajdują się wówczas w położeniach 3', 5', 6', zeszywa się razem zakładki 3' zapomocą szwu 7, zakładki 5' — razem zapomocą szwu 7', a zakładki 6' z obu stron oddzielnie zapomocą szwów 7". W ten sposób wytwarza się worek, który można łatwo napełniać przez zawór 4,

wprowadzając przezeń do wnętrza worka koniec 9 lejka, przez który wsypuje się materiał.

Po wyjęciu lejka 9 i odwróceniu worka, boczne płaty 4" zaworu stykają się, wskutek naporu materiału zawartego w worku, tak silnie, że uniemożliwiają one wysypywanie się tego materiału przez zawór.

Zakładki 7" zaopatrzone są w równych odstępach w otwory, przez które przesuwają się sznurek 8. Po przesunięciu sznurka przez otwory w zakładkach 7" robi się na końcach jego węzły 8', 8", w celu zapobieżenia wysuwaniu się sznurka 8. Chcąc zamknąć worek, ściąga się końce sznurka 8 i zawiązuje się je na węzeł.

Zawartość worka wysypuje się zawsze przez otwór, utworzony zapomocą rozluźnienia sznurka 8. Można również opróżnić worek częściowo, a następnie zamknąć go przez ściągnięcie sznurka 8 i zawiązanie jego końców.

Głównymi zaletami worka, wykonane go według wynalazku są: prostota jego budowy, łatwość napełniania go przez zawór, umieszczony w jednym z dolnych narożników, oraz łatwość zamykania i otwierania go przy opróżnianiu częściowym lub zupełnym zapomocą rozluźniania lub ściągania sznurka.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wykonywania worków z tkaniny z narożnikami, w których znajdują się zawory, zamykające się samoczynnie po napełnieniu przez nie worków, znamieny tem, że brzegi prostokątnego kawałka tkaniny (np. jutowej), naciętego skośnie w dwóch miejscach (2, 2') w pobliżu linii ($a-b$), według której tkaninę składa się we dwoje, zakłada się do wnętrza i zaszywa brzeg boczny (5) oraz brzeg (3) przyszłego dna worka, pozostawiając ścianki (4, 4") zaworu niezeszyte, brzegi natomiast zakładek górnych (6') zeszywa się oddziel-

nie, poczem przesuwa się przez górne zakładki (6') w równych odstępach sznurek (8), który przez ściągnięcie go i zawiązanie umożliwia zamykanie worka.

2. Worek wykonany sposobem według zastrz. 1, znamieny tem, że posiada dno, zaopatrzone w jednym narożniku w samoczynnie zamykający się zawór (4), a w górnej części otwór, który można łatwo

zamykać przez ściągnięcie i zawiązanie sznurka (8), przeprowadzonego przez zakładki (6') w górnej części worka.

Przędzalnia i Tkalnia Juty
„Warta” Spółka Akcyjna.
Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.

FIG. 1.

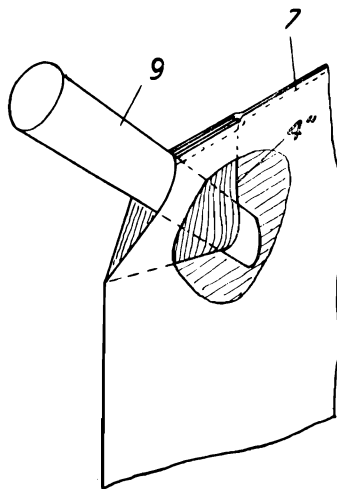
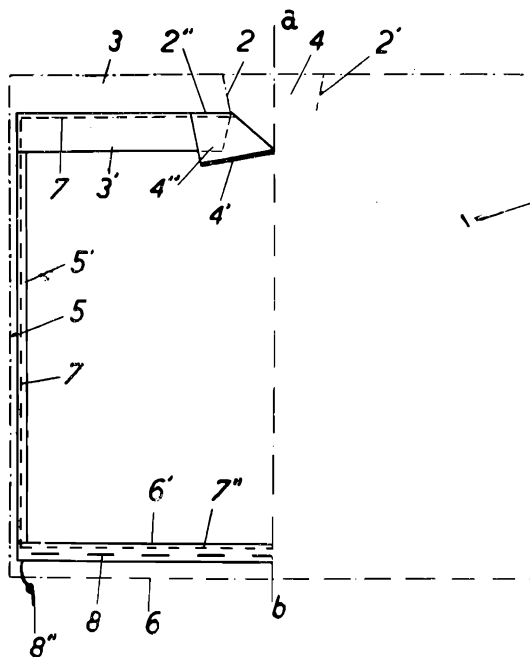

FIG. 3.

FIG. 2.

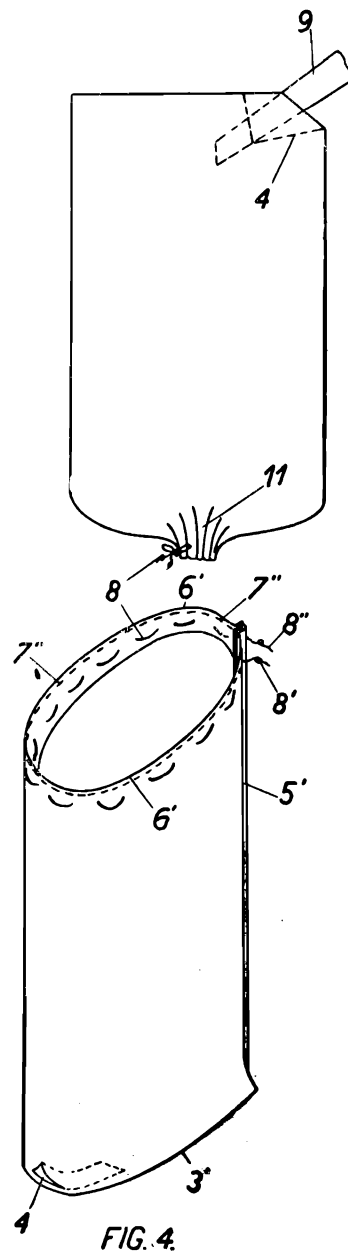

FIG. 4.